

Hoe Esther de TCS New York City Marathon beleefde

Na diverse waarschuwingen over 'te hard van start gaan op de Verrazano Bridge' deed ik mijn uiterste best om de eerste 3 kilometers heel rustig en relaxt te lopen. Niet teveel tempo en niet teveel energie verspillen aan deze kuitenbijter, er was later de wedstrijd nog genoeg energie nodig welke ik nu moest sparen. Naar mijn idee lukte dit prima en na zo'n 10 kilometer was ik verbaasd dat dit zo snel was gegaan. Dit ging lekker! Het scheelde voor mijn gevoel ook dat de afstanden elke mijl werden aangegeven en niet elke kilometer. 26 mijl klinkt op de één of andere manier toch minder ver dan 42 kilometer. Natuurlijk besef ik dat je eigenlijk puur jezelf bedondert maar goed, als het werkt, prima toch?

Van 13 tot 15 kilometer kreeg ik wat kramp in mijn linker kuit en was ik bang dat het nog een hele lange weg zou gaan worden, wat een ellende! Maar toen ik eenmaal het 15k punt was gepasseerd ging het weer super; Zo doorgaan *please* dan wordt het super! En zo werd het ook, wat een mega belevenis. Het was gewoon 42,2 kilometer lang één groot feest! Zo ontzettend veel mensen langs het parcours, links, rechts, in de middenberm; o-ver-al stonden mensen te juichen, gillen, zingen, schreeuwen, echt ongelooflijk en onbeschrijflijk hoe groot het enthousiasme is en hoezeer het publiek je draagt. Dat ga je nooit kunnen beschrijven maar moet je gewoon meemaken! Ik ben 42 kilometer lang doof geworden ☺ supergaaf hoe die Amerikanen helemaal uit hun dak gaan.

Het parcours kent heel wat bruggen en hoogtevverschillen en om eerlijk te zijn had ik hier niet echt op getraind. Wel de afstanden maar het echte klim- en daalwerk had ik misschien wel wat onderschat.. Onze trainer bij de verkenningsloop had gezegd dat we ná de Queensboro bridge 'los' mochten maar dat je tot die brug zeker je krachten moest sparen. Rond de 24 kilometer begon ik het stalen gevaarte waar te nemen en de klim zou even later beginnen. Halleluja er leek geen einde aan te komen en mijn kuitjes zullen het niet snel vergeten. Halverwege de brug stonden borden met letters erop en ik hoopte dat dit de helling van de brug aan zou geven maar toen de bordjes ophielden en de klim verder ging kwam die illusie te vervallen. Eindelijk bereikte ik het hoogste punt en liep het parcours even vlak maar al uitpuffende begon de daling weer. Toen ik de brug eenmaal afkwam was het weer een overlading van zang, dans, en juichende mensen en was deze flinke inspanning snel weer vergeten door het feestgedruis, kick!!

Eenmaal Central Park in beeld wist ik dat ik er bijna was en, al spiekend op mijn horloge, wist ik ook dat mijn tijd heel mooi zou kunnen zijn, misschien wel binnen de 4 uur? Het doel is echter nooit een snelle tijd geweest, het doel was uitlopen! Dus oogjes van de klok en genieten, gewoon door hobbelen en dubbel en dwars genieten van de gave sfeer en de bijzondere taferelen van al het dolenthousiaste volk langs het parcours. Toen ik Central Park binnenliep voelde ik lichte kramp in de bovenbenen en heb ik op mijn telefoon gespiekt waar Roos ongeveer zou uithangen. Misschien konden we nog wel samen finishen, dat zou tof zijn! Nog even een selfie naar vriendjelijf 'het gaat top' en daarna toch maar besloten om gewoon lekker rustig door te rennen, op naar het felbegeerde eremetaal!

De laatste hobbelige kilometers door Central Park waren zwaar, zoals bij elke wedstrijd en zeker bij een marathon, maar ze waren eigenlijk ook heel erg draaglijk. Het publiek zorgde voor zoveel sfeer en motivatie dat het zowat vanzelf ging. Heel onbegrijpelijk na zo'n 40 kilometer maar zo voelde het echt. De betekenis van 'op handen gedragen worden' heb ik in levende lijve ondervonden!" Toen eenmaal de finishboog in zicht kwam begint het dan toch wel door te dringen dat je gewoon de NEW YORK MARATHON hebt uitgelopen! Zo kick! Vervolgens werd ik behangen door een knoeperd van een medaille en belde ik Coen om vol trots te bevestigen dat ik binnen was! Wist hij natuurlijk al lang met de live track ;) Lang leve de moderne technieken van vandaag de dag .

Coen kon mij tegelijkertijd op de hoogte houden van Roos' haar positie zodat ik op tijd kon cheerleaden bij de finish en mijn lieve vriendin kon binnenhalen, de bikkel! Nog geen half uurtje later kwam Roos vol trots binnen en die was nog best fit zodat we samen uitgebreid konden juichen, trots zijn, foto's maken, medailles bewonderen en Nagenieten! WE DID IT!!!!!!!